

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 9.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392930176/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Tak for Alf's Klæder.»

«Det er godt, min Dreng,» hviskede Moder, hun vendte Hovedet bort, men Tue så i hendes Øjne det samme skælvende Udtryk som hin Aften, han legede Guldfux, og som et Lyn var han ude af Kancen og over Augustinus, Piskesnærten suste ham om Ørene og smældede ham lige i Ansigtet.

«Sådan — sådan — dér! dér! — sådan!»

Han holdt forpustet inde, et Øjeblik var der ganske stille i den mørke Stue, så satte Augustinus i et hvinnende Hyl, gurglede op og styrtede sig ind i sin Moders Arme.

«Men Guj da!» hviskede Lene rent forstenet.

Tue smed Pisken fra sig og løb ind i Kabinetttet, lige op i den store Lænestol, rystende af Raseri og Gråd.

Han hørte forvirrede Stemmer derinde, Augustinus tudede.

«Hold din Mund!» snærrede Lene.

Så sagde Moder: «Se her Lene, tag hellere de to Kroner med det samme, det er ikke værd, De går over til min Mand med Augustinus — han holder ikke af at forstyrres paa Kontoret.»

Lene takkede, og så blev der stille.

«Tue, hvad var det dog, du gjorde?» Moder stod bøjet over ham. Han så op med glinsende Øjne: «Er de gået?»

«Ja, de er.»

Han krøb ind til hende. «Mo'r, Mo'r, nu véd jeg det,» hviskede han hemmelighedsfuldt, «det er Augustinus, som har slået Alf ihjel.»

«Men Tue dog! Hvad er det, du siger?»

«Jo han har, og han har taget Alf's Klæder -- hvor er Alf ellers blevet af?»

«Det véd du jo godt, du så jo selv, at han blev begravet.»

«Ja,» Tue foer sammen — uh, dér haglede Jorden igen.

«Og Alf lå jo længe syg, inden han døde; hvor kunde du så finde på at slå Augustinus?»

Tue knyttede Hænderne: «Jo, jo!» stødte han frem, «for han har taget Alfs Klæder og går med.»

«Han har ikke taget dem, Tue, jeg har selv givet ham dem — alle Alfs Klæder har jeg givet ham.»

Tue stirrede på Moder.

«Og det var fordi hverken Fa'r eller jeg kunde tale at se de Klæder mere, og fordi Lene er en fattig Kone med mange Børn.»

Moder så prøvende på ham, han grundede lidt, så hviskede han:

«Mo'r, jeg vil ikke have den Bluse, du købte i Går.»

«Hvorfor ikke?»

«Nej,» det bævede om hans Mund, «for Alf er død og får ingen, og så skal jeg heller ingen have. Og jeg har også lovet Alf, at jeg aldrig mere vil lege med hans Legetøj og heller ikke smile.»

«Men, Tue, hvad siger du nu!»

«Jo, for, Mo'r, jeg havde glemt ham den Gang, du så på mig, da jeg legede Guldfox.»

Moder blev lidt bleg, hun strøg ham hen over Håret.

«Ja, den Gang,» hviskede hun, «men da var Alf jo lige død; nu kan det ikke nytte, vi græder over ham mere.»

«Jamen, Mo'r, du græder jo selv.»

«Ja, men nu må vi se at glemme ham.»

«Nej, Mo'r, det må vi ikke, for så — — —»

«Hvad så?»

«Så er Alf først rigtig død.»

«Tue, ti nu stille, så skal du høre et Eventyr.»

«Ja, et Eventyr, Mo'r,» han så taknemlig op på hende og satte sig forventningsfuld til Rette.

Moder rejste sig og gik hen til Reolen, dér tog